

Arrest

nr. 53 491 van 20 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LAMOTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15 december 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 31 maart 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 31 maart 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Slavische moslim (Bosniak), afkomstig uit de gemeente Deneral Jankovic in Kosovo. U bent in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. In 1984 verbleef u gedurende enkele maanden in Duitsland. U keerde hierna terug naar Kosovo. In 1998 overleden uw beide ouders. Tijdens de oorlog in Kosovo vluchtte u met uw gezin naar Skopje, Macedonië. Vanuit Macedonië reisde u alleen in april 1999 naar Duitsland, waar u toen drie weken verbleef. Hierna werd u per vliegtuig teruggeleid naar Macedonië. In het jaar 2001 werd uw broer S.(...) in Kacanik (Kosovo) vermoord. De daders werden nooit gevonden. In april 2004 verliet u samen met uw echtgenote, A.(...) H.(...) (O.V. 6.363.815), en zoon F.(...) Kosovo en reisde u illegaal over de weg naar Duitsland. U was bij binnenkomst in Duitsland niet in het bezit van geldige reisdocumenten. Op 3 mei 2004 diende u in Duitsland een eerste asielaanvraag in. Na een negatieve beslissing in deze asielaanvraag en een verblijf van ongeveer 4 à 5 maanden in Duitsland, werden u en uw familieleden door de Duitse autoriteiten gedwongen teruggeleid naar Kosovo. Sinds de oorlog in Kosovo kende u in Kosovo problemen met etnische Albanezen, die u en uw familie aanzagen voor etnische Serviërs omdat jullie de Servische taal spreken. In 2006 of 2007 werd uw zoon F.(...) in het centrum van de stad Jankovic door een onbekende gemaskerde persoon om een voor u onbekende reden met een mes in het gezicht gesneden. Uw buurman lichtte u hierover in en toen u zich ter plaatse begaf, trof u uw zoon gewond op straat aan. U bracht hem vervolgens naar een nabijgelegen polikliniek waar hij werd verzorgd. U en uw zoon werden hierna verhoord door de politie. De dader werd evenwel nooit gevonden. Uiteindelijk besliste u samen met uw echtgenote en zoon Kosovo te verlaten en naar België te komen. Op 9 of 10 december 2008 verlieten jullie Jankovic. Aan de grens tussen Kosovo en Servië ter hoogte van Bujanovac werd uw zoon de toegang tot het Servische grondgebied geweigerd. Hij beschikte immers niet over een Servische identiteitskaart zoals u en uw echtgenote. U en uw echtgenote reisden van daaruit bijgevolg alleen verder naar België. Op 15 december 2008 kwamen u en uw echtgenote in België aan en nog diezelfde dag dienden jullie hier een asielaanvraag in. Enkele dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal vernam u van familie in Servië dat uw zoon nu ergens in Montenegro zou verblijven. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een pasfoto neer van uw zoon en uw oude vervallen Joegoslavische identiteitskaart, uitgereikt op 25 januari 1993 te Kacanik.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt sinds 1999 met een onderbreking van vier of vijf maanden in 2004 – tijdens dewelke u in Duitsland verbleef – in Kosovo te hebben verbleven tot uw komst naar België eind 2008. U bent meer bepaald niet in het bezit van een identiteitskaart of enig ander identiteitsdocument afgeleverd door de tijdelijke VN-administratie in Kosovo (UNMIK) die sinds juni 1999 tot medio 2008 verantwoordelijk was voor de afgifte van identiteitsdocumenten te Kosovo. Met de afkondiging op 10 juni 1999 van resolutie 1244 door de VN-Veiligheidsraad werd UNMIK immers verantwoordelijk voor het administratief bestuur in Kosovo. U kon hiervoor ook geen afdoende uitleg geven. U verklaarde immers dat u en uw echtgenote nooit in Kosovo een UNMIK-identiteitskaart gekregen zouden hebben, dit ofschoon jullie vanaf het jaar 2000 elk jaar bij jullie gemeente in Kosovo hiervoor een aanvraag deden. U koppelde het niet verkrijgen van een UNMIK-identiteitskaart aan het feit dat u niet over de Kosovaarse nationaliteit beschikte (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4). Aan deze uitleg kan geen enkel geloof gehecht worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat UNMIK-identiteitsdocumenten werden uitgereikt aan alle inwoners van Kosovo na inschrijving als Habitual Resident of Kosovo in het centrale persoonsregister. Om zich in dit register te kunnen inschrijven moest een individu in staat zijn zijn identiteit aan te tonen aan de hand van stukken. Verder hield het verkrijgen van een UNMIK-identiteitskaart en een UNMIK Travel Document ook geheel geen verband met het hebben van de Kosovaarse nationaliteit, zoals u beweerde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Voor 17 februari 2008 was er immers geen sprake van het bestaan van een Kosovaarse nationaliteit. Het volstond om geboren te zijn in Kosovo, of één ouder te hebben die geboren is in Kosovo, of te kunnen aantonen gedurende een onafgebroken periode van minstens vijf jaar in Kosovo te hebben gewoond, om een dergelijk document te kunnen verkrijgen. De UNMIK-identiteitskaart was gedurende deze periode de gangbare identiteitskaart in Kosovo. Het merendeel van de bevolking beschikte over dit identiteitsdocument. Voorts dient hier te worden opgemerkt dat uw echtgenote tijdens haar asielaanvraag ten overstaan van de Belgische asielinstanties een valse Servische identiteitskaart neerlegde, uitgereikt in 2002 met vermelding van domicilieadres in Kosovo. Dit bleek uit het resultaat van het onderzoek naar de authenticiteit van dit document (waarvan kopie in bijlage in het

administratief dossier). U legde tot slot evenmin enig ander document neer ter staving van uw beweerde langdurige verblijf in Kosovo tot aan uw komst naar België.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat een aantal ernstige tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen, d.i. op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, met betrekking tot de door u aangehaalde opeenvolgende verblijven in Duitsland tevens de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanvraag en van uw beweerde verblijf in Kosovo tot eind 2008 ondermijnen. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal slechts één keer in het buitenland, met name enkele maanden in 1984 in Duitsland, te hebben verbleven (CGVS, p. 3). Dit was de enige keer dat u in Duitsland of in het buitenland verbleef. Na uw terugkeer uit Duitsland in 1984 verbleef u steeds tot uw komst naar België in december 2008 in Kosovo (CGVS, p. 3 en 5). Buiten uw huidige asielaanvraag in België vroeg u ook nooit ergens anders asiel aan (CGVS, p. 5). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u evenwel eerder meerdere keren sinds 1999 in Duitsland te hebben verbleven en daar in 2004 ook asiel te hebben aangevraagd (terugnameverzoek DVZ, vragen 13 t.e.m. 15). Geconfronteerd hiermee stelde u plots in de periode april-mei 1999 drie weken in Duitsland te hebben verbleven. U reisde toen vanuit Skopje, Macedonië, heen en weer naar Duitsland. De rest van uw gezin bleef toen achter in Skopje. U vroeg toen geen asiel aan in Duitsland (CGVS, p. 6). In april 2004 keerde u met uw echtgenote en zoon terug naar Duitsland. U reisde toen illegaal over de weg naar Duitsland. Op 3 mei 2004 vroegen jullie vervolgens asiel aan in Duitsland. Na een negatieve beslissing in jullie asielaanvraag werden jullie toen na een verblijf van ongeveer vier of vijf maanden in Duitsland door de Duitse autoriteiten naar Kosovo gerepatrieerd (CGVS, p. 6 en 7). Ook na confrontatie bleven uw verklaringen over uw opeenvolgende verblijven in Duitsland op het Commissariaat-generaal afgelegd niet stroken met uw verklaringen hierover afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken in 1999 naar Duitsland te zijn gaan en pas op 15 augustus 2000 naar Kosovo te zijn teruggekeerd omwille van het overlijden van uw moeder (terugnameverzoek DVZ, vraag 13). Op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel in 1999 slechts drie weken in de periode april-mei in Duitsland te hebben verbleven (CGVS, p. 6). U verklaarde tevens op het Commissariaat-generaal dat uw moeder reeds in december 1998 overleed (CGVS, p. 5 en 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ontkende u uw eerdere verklaringen hierover afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 8). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze flagrante tegenstrijdigheden, temeer daar uw verklaringen met betrekking tot uw opeenvolgende verblijven in Duitsland ook op andere punten niet strookten. Zo verklaarde u tevens op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 2004 met het vliegtuig naar Duitsland reisde, in het bezit van een UNMIK paspoort (Travel Document) dat u datzelfde jaar had verkregen en waarvoor u in Pristina een Schengen/toeristenvisum verkreeg (terugnameverzoek DVZ, vraag 14). Op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel in 2004 over de weg met de auto naar Duitsland te zijn gereisd en toen illegaal het Duitse grondgebied te hebben betreden. U was op dat ogenblik niet in het bezit van enige UNMIK-documenten of andere identiteitsdocumenten. U beschikte toen evenmin over een geldig visum voor Duitsland (CGVS, p. 7).

U verklaarde voorts op de Dienst Vreemdelingenzaken ergens in de periode september-oktober 2004 vrijwillig te zijn teruggekeerd naar Kosovo. Uw terugkeer naar Kosovo was ingegeven door de slechte sfeer in het opvangcentrum in Duitsland waar u verbleef. Uw asielaanvraag was onbeslist op het ogenblik van uw terugkeer naar Kosovo (terugnameverzoek DVZ, vraag 14). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u door de Duitse autoriteiten gedwongen gerepatrieerd te zijn naar Kosovo nadat u een weigeringsbeslissing had ontvangen in uw asielaanvraag (CGVS, p. 6 en 7). Andermaal ontkende u bij confrontatie uw eerdere verklaringen. U probeerde tevens tevergeefs deze tegenstrijdige verklaringen in overeenstemming te brengen (CGVS, p. 7 en 8).

Uw geloofwaardigheid in dit verband wordt bijkomend ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote afgelegd tijdens jullie gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u in 2004 samen met uw echtgenote en jullie zoon F.(...) naar Duitsland te zijn vertrokken en samen met hen beiden vervolgens door de Duitse autoriteiten naar Kosovo te zijn gerepatrieerd (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw echtgenote stelde evenwel uitdrukkelijk dat zij in 2004 enkel met u naar Duitsland reisde en daar verbleef. Jullie zoon vergezelde jullie op geen enkel ogenblik (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4). Geconfronteerd met uw verklaringen hierover afgelegd, bleef uw echtgenote ontkennen dat jullie zoon jullie toen vergezelde (CGVS echtgenote, p. 5). Verder stelde uw echtgenote dat jullie beiden toen – zoals u voorheen had verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken – met het vliegtuig naar Duitsland reisden in het bezit van een paspoort voorzien van een Schengenvisum (CGVS echtgenote, p. 4 en 5). Geconfronteerd met uw verklaringen hierover afgelegd, bleef uw echtgenote elk antwoord schuldig (CGVS echtgenote, p. 5).

Ook aan de beweerde problemen van u en uw gezinsleden in Kosovo kan geen geloof gehecht worden. Zo legden u en uw echtgenote i.v.m. de aanval met een mes op jullie zoon F.(...) in Kosovo tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen af op het Commissariaat-generaal. U verklaarde namelijk dat uw zoon door een onbekende gemaskerde persoon in het gezicht werd gesneden met een mes op de markt in het centrum van de stad Jankovic. U werd hierover toen ingelicht door een buurman en repte u vervolgens naar het centrum, waar u uw zoon gewond op straat aantrof. U bracht hem vervolgens naar een nabijgelegen polikliniek (CGVS, p. 10). Uw echtgenote daarentegen situeerde dit gebeuren elders. Volgens haar gebeurde dit toen jullie zoon met zijn paard op de terugweg was van het bos, waar hij hout was gaan sprokkelen. Gevraagd of dit incident ver van de stad Jankovic plaatsvond, antwoordde zij bevestigend (CGVS echtgenote, p. 6 en 7). Zij stelde voorts dat jullie zoon er vervolgens in slaagde zelfstandig jullie woning te bereiken, van waar u hem naar een dokter zou gebracht hebben (CGVS echtgenote, p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen, meer bepaald dat deze gebeurtenis in het centrum van Jankovic heeft plaatsgevonden, antwoordde uw echtgenote dat dit niet het geval was en dat u zich moet vergist hebben (CGVS echtgenote, p. 6). Ook over het tijdstip van deze gebeurtenis legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. Zo situeerde u deze gebeurtenis ergens in het jaar 2006 of 2007 (CGVS, p. 10). Uw echtgenote stelde aanvankelijk zich geheel niet meer te herinneren wanneer dit zou gebeurd zijn. Vervolgens plaatste zij deze gebeurtenis ergens voor jullie vertrek naar Duitsland in het jaar 2004 (CGVS echtgenote, p. 7). Hier kan nog aan worden toegevoegd worden dat jullie er ook niet in slaagden enig afdoende bewijs van deze gebeurtenis (o.a. politiedocumenten, medische documenten, persartikels) voor te leggen. Deze vaststellingen ondermijnen tevens uw beweerde langdurige verblijf in Kosovo.

Verder dient te worden opgemerkt dat u er evenmin in slaagde enig bewijs neer te leggen aangaande het overlijden en/of de moord op uw broer S.(...). Nochtans verklaarde u dat de UNMIK-politie een onderzoek naar zijn overlijden zou gevoerd hebben. U kon tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal evenmin aangeven wanneer uw broer juist werd vermoord. U geraakte in dit verband niet verder dan dit gebeuren te situeren in het jaar 2001, en wist evenmin waar precies in Kacanik hij zou vermoord zijn (CGVS, p. 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven en kan uw werkelijke verblijfssituatie vóór uw komst naar België niet worden vastgesteld. U hebt derhalve ook niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan worden van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot kan hier nog aan worden toegevoegd dat u niet heeft aangetoond dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen hulp of bescherming van de aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten (Kosovo Police, KFOR, EULEX) zou kunnen afdwingen voor de door u gevreesde problemen. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie van de Bosniakken vandaag als kalm wordt omschreven, dat er algemeen voldoende bescherming is voor Bosniakken in Kosovo - zo kunnen zij in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie, die deze zonder onderscheid naar etnie behandelt – en dat Bosniakken in geval van eventuele problemen omwille van hun etnische origine (discriminatie/pesterijen) gebruik kunnen maken van de mogelijkheid van binnenlandse hervestiging naar regio's in Kosovo waar grote Bosniakgemeenschappen woonachtig zijn. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de informatie ook blijkt dat nadat de "Law on Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk overeenstemt. Bovendien wordt de KP door de Eulex Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is Eulex van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie is geworden. Ik meen dan ook dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit en oorspronkelijke afkomst uit Kosovo staan hier vooreerst niet ter discussie. Uit de door u neergelegde pasfoto van uw zoon blijkt dat deze een litteken heeft in het aangezicht. Deze foto geeft evenwel geen uitsluitel omtrent de oorzaak van dit litteken en levert aldus geen bewijs van de door u beweerde steekpartij door een gemaskerde persoon waarvan uw zoon het slachtoffer zou zijn geworden.

Ook inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, A.(...) H.(...), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker oefent kritiek uit op een aantal overwegingen uit de bestreden beslissing. Zo betwist hij het motief dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij sinds 1999, met een onderbreking van vier of vijf maanden tot aan zijn vertrek naar België, tot eind 2008 in Kosovo verbleef. Hierbij wordt verwezen naar het ontbreken van de UNMIK-identiteitskaart, terwijl de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat *"het merendeel van de bevolking beschikte over dit identiteitsdocument"*. Volgens verzoeker geeft deze stelling aan dat er voor een deel van de bevolking problemen waren met de afgifte van UNMIK-documenten. Ook verzoeker en zijn echtgenote ondervonden deze problemen ondanks hun herhaalde aanvragen. Vervolgens wijst verzoeker erop dat de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote betrekking hebben op feiten die zich verscheidene jaren geleden hebben voorgedaan. Tijdens de interviews stelt verzoeker enorm zenuwachtig te zijn geweest en vertaalproblemen te hebben ondervonden, wat ook werd opgeworpen. Bovendien zijn de tegenstrijdigheden volgens verzoeker niet van aard om de geloofwaardigheid van het relaas aan te tasten. Verzoeker besluit dat hij wel degelijk een individuele vrees voor vervolging heeft aangetoond. Betreffende het subsidiair beschermingsstatuut besluit verzoeker dat duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding uit artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt sinds 1999 met een onderbreking van vier of vijf maanden, tijdens dewelke hij in Duitsland verbleef, tot aan zijn komst naar België eind 2008 in Kosovo te hebben verbleven. Verder werden een aantal opvallende tegenstrijdigheden vastgesteld in verzoekers opeenvolgende verklaringen over de frequentie en de duur van de periodes van verblijf in Duitsland en de wijze waarop hij van en naar Duitsland zou zijn gereisd. Bovendien werd vastgesteld dat een aantal van deze verklaringen niet strookten met de verklaringen die verzoekers echtgenote had afgelegd. Ook met betrekking tot de vervolgingsfeiten waarvan verzoekers zoon in Kosovo slachtoffer werd, liepen de verklaringen uiteen wat plaats en tijd betreft. Verzoeker legde evenmin enig bewijs neer van de vervolgingsfeiten en van de beweerde moord op zijn broer S. Uit dit alles leidt de commissaris-generaal af dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is en hij wijst erop dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt

dat men, in geval van problemen in Kosovo een beroep kan doen op de politie die voldoende bescherming biedt.

2.4. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden niet weerlegt en evenmin enig concreet bewijs levert van het feit dat hij sinds 1999 tot eind 2008 wel degelijk in Kosovo zou hebben verbleven. Zijn betoog over het feit dat er voor een deel van de bevolking problemen waren met de afgifte van UNMIK-documenten, is niet bij machte de geloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. Verzoeker is immers – zelfs indien wordt uitgegaan van het weinig overtuigende scenario dat hij werkelijk problemen had om een UNMIK-identiteitskaart te bemachtigen - niet bij machte enig ander stuk, zelfs geen factuur, voor te leggen dat een begin van bewijs zou kunnen vormen van zijn (recente) verblijf in Kosovo (stuk 4, gehoorverslag verzoeker CGVS 23/04/2009, p. 4).

2.7. Bij afwezigheid van documenten, mag van verzoeker tenminste worden verwacht dat hij over zijn verblijf in Kosovo en de eventuele onderbrekingen ervan eenduidige verklaringen aflegt, terwijl dit in casu totaal niet het geval is. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zijn verblijf in Kosovo enkel te hebben onderbroken voor een verblijf in Duitsland in 2004 onder het zgn. “*Duldungsstatuut*” (stuk 11, Verklaring, punt 17). Ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer dat hij enkel in 1984 enkele maanden in Duitsland had verbleven tot hij door de politie werd verjaagd en verder “*steeds thuis*” in Kosovo was gebleven (stuk 4, gehoorverslag verzoeker 23/04/2009, p. 3). Verzoeker beweerde tevens buiten onderhavige asielaanvraag nooit een andere asielaanvraag te hebben ingediend (stuk 4, gehoorverslag verzoeker CGVS 23/04/2009, p. 5). Na confrontatie met zijn eerdere verklaringen over zijn verblijf in Duitsland, gaf hij toe dat hij in 1999 tijdens de oorlog in Duitsland had verbleven (stuk 4, gehoorverslag verzoeker CGVS 23/04/2009, p. 5-6). Hij zou in 1999, afhankelijk van zijn verklaringen, gedurende enkele weken (stuk 4, gehoorverslag verzoeker CGVS 23/04/2009, p. 5 onderaan) of enkele maanden (met name tot 15/08/2000) in Duitsland hebben verbleven (stuk 12, Terugnameverzoek, punt 13). Later herhaalt hij zijn eerdere verklaring dat hij ook in 2004 illegaal naar Duitsland reisde, en vermeldt hij dat hij “*in Dortmund*” asiel aanvroeg, vier of vijf maanden in Duitsland verbleef, en na afwijzing van zijn asielaanvraag geboeid naar Prishtinë werd gerepatriëerd (stuk 4, gehoorverslag verzoeker CGVS 23/04/2009, p. 6). Eerder had hij echter verklaard dat hij in 2004 met een nieuw UNMIK-paspoort als toerist, voorzien van een Schengenvisum naar Duitsland reisde en aldaar asiel aanvroeg (stuk 12, Terugnameverzoek, punt 14). De commissaris-generaal kon op grond van de totaal incoherente verklaringen over de onderbrekingen van verzoekers verblijf in Kosovo rechtsgeldig tot het besluit komen dat verzoekers geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd.

2.8. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan van verzoeker worden verwacht dat hij van bij aanvang correcte informatie verstrekt over de onderbrekingen van zijn verblijf in Kosovo. De rechtvaardiging die verzoeker in zijn verzoekschrift opgeeft voor de incoherenties in zijn verklaringen, met name dat de gebeurtenissen zich verscheidene jaren geleden hebben afgespeeld, dat verzoeker tijdens het gehoor enorm zenuwachtig was en dat er vertaalproblemen opdoken, vormen geen verschuiving voor deze ernstige tegenstrijdigheden. Het argument dat de verzoekende partij zenuwachtig was toen hij werd verhoord doet immers geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De vertaalproblemen die verzoeker opwerpt, worden niet concreet uitgewerkt. Verzoeker blijft in gebreke nauwkeurig aan te duiden welke vertaalproblemen de incoherenties zouden hebben veroorzaakt. Bovendien blijkt noch uit het Dublin-interview van 18 december 2008 (stuk 12, Verklaring), noch uit het verslag van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 10 februari 2009 (stuk 11, Vragenlijst) en evenmin uit het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2009 (stuk 4, gehoorverslag verzoeker CGVS 23/04/2009, p. 1) dat verzoeker enig probleem had met de tolk, aangezien hij hieromtrent geen specifieke opmerkingen maakte.

2.9. Waar verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn relaas aan te tasten, merkt de Raad op dat de vastgestelde incoherenties alle aspecten van zijn vluchtverhaal betreffen zodat aan zijn ganse relaas niet het minste geloof kan worden gehecht. Verzoeker legde immers niet alleen, zoals hierboven uitvoerig geschetst, tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de onderbrekingen van zijn verblijf in Kosovo, maar legde bovendien in vergelijking met zijn echtgenote A. H. totaal uiteenlopende verklaringen af met betrekking tot de vervolgingsfeiten zelf (snijwonde die aan zoon F. zou zijn toegediend). Zowel in tijd als in ruimte situeren beiden deze vervolgingsfeiten elders (bestreden beslissing, p. 3), waardoor het relaas ook op dit punt kennelijk ongeloofwaardig is. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker geen vrees voor vervolging aannemelijk overeenkomstig de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag).

2.10. Ook voor de subsidiaire bescherming wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan aan verzoekers blote bewering dat zijn leven in gevaar is, opgeworpen in zijn verzoekschrift in het kader van het subsidiair beschermingsstatuut evenmin geloof worden gehecht. Hij maakt immers niet concreet aannemelijk dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt tenslotte geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn beweerd land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN